

© Editura EIKON

IRDIS | We know
books

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TORCĂRESCU, ȘTEFAN

**Orașul Râmnicu Sărat în perioada comunistă : evoluție
economică și dezvoltare urbanistică / Ștefan Torcărescu.**

- București : Eikon, 2025

Conține bibliografie

ISBN 978-606-49-1608-2

71

330

Design: Ada Atănăsoaei

Editor: Valentin Ajder

Ștefan Torcărescu

ORAȘUL RÂMNICU SĂRAT ÎN PERIOADA COMUNISTĂ

EVOLUȚIE ECONOMICĂ ȘI DEZVOLTARE URBANISTICĂ

E I K O N

București, 2025

Cuprins

7	Cuvânt înainte
8	Mulțumiri
11	Introducere
21	I. RÂMNICU SĂRAT ÎN CADRUL ECONOMIEI ROMÂNIEI ÎN PERIOADA INTERBELICĂ
62	II. ECONOMIA ORAȘULUI RÂMNICU SĂRAT ÎN CONTEXTUL LARG AL ECONOMIEI ROMÂNIEI „DEMOCRAT POPULARE” ȘI SOCIALISTE
105	III. PLATFORMA INDUSTRIALĂ RÂMNICU SĂRAT. ABORDĂRI MONOGRAFICE
233	IV. EVOLUȚIA URBANISTICĂ A ORAȘULUI RÂMNICU SĂRAT ÎN PERIOADA COMUNISTĂ
294	V. PERSONALITĂȚI, VIAȚĂ COTIDIANĂ ȘI EVENIMENTE MEMORABILE ÎN ORAȘUL RÂMNICU SĂRAT ÎN PERIOADA 1967–1989, REFLECTATE ÎN INTERVIURI DE ISTORIE ORALĂ
361	VI. CONCLUZIILE LUCRĂRII
379	Bibliografie
399	Anexe

care cei intervievați s-au putut exprima în mod plener. Am avut o șansă deosebită că ultimul primar al orașului de dinainte de anul 1989, directori de întreprinderi, lideri de sindicat și ingineri de pe platforma industrială încă trăiesc și au avut disponibilitatea de a răspunde la întrebările pe care le-am adresat.

Lucrarea este însoțită de bibliografie amplă în care predomină surse de arhivă majoritatea inedite. De asemenea, lucrarea conține o serie de anexe care includ documente, fotografii, dar și fișe sinteză ale interviurilor realizate.

Considerăm că lucrarea de față vine să umple un gol în istoria locală, analizând istoria regimului comunist într-un vechi târg comercial și veche reședință de județ, prin evidențierea impactului pe care transformările sociale și economice le-am avut asupra orașului Râmnicu Sărat. Tematica abordată este una de actualitate pentru că, în timp ce unii oameni pot vedea beneficiile economice și investițiile în infrastructură, alții pot aminti de dificultățile și de condițiile de viață sub regimul comunist. În demersul complex de evaluare a acestei perioade la nivel local cercetarea noastră detaliată oferă o perspectivă întemeiată și validată științific.

I. RÂMNICU SĂRAT ÎN CADRUL ECONOMIEI ROMÂNIEI ÎN PERIOADA INTERBELICĂ

I.1 Cadre generale ale economiei românești în perioada interbelică

Modelul economic dezvoltat în perioada interbelică a fost criticat intens de regimul instaurat în România după 1948. Multă vreme regimul burghezo-moșieresc a fost considerat vinovat de o veritabilă catastrofă a societății românești, pe care noul regim era menit să o îndrepte pe baza unui model economic de inspirație sovietică. Mult mai târziu, în perioada Nicolae Ceaușescu, anumite elemente de naționalism economic au fost reevaluate, în contextul în care liderii comuniști au reluat în considerație ideea autarhiei economice.

Este adevărat, din punct de vedere al viziunii economice, în România interbelică a fost dominantă ideea naționalismului economic, promovată de Partidul Național Liberal. Această idee a circulat și în statele occidentale, care trăiseră experiența primului război, unde se accentuaseră convingerea că potențialul de război al unei țări este direct proporțional cu potențialul economic al acesteia. Dictonul politic “prin noi înșine” este reprezentativ pentru politica economică naționalistă promovată de liberali față de capitalurile străine, la fel cu dictonul țărănist “porți deschide” definește, pe scurt, opțiunea pentru deschiderea față de investițiile

internaționale ale adeptilor Partidului Național-Tărănesc⁶. Pentru punerea în aplicare a viziunii naționalismului economic, liberalii, majoritari, optau pentru industrializarea țării și stabilizarea monetară, în timp ce țărăniștii, minoritari, doreau investiții în agricultură și ramurile subsecvente acesteia.

Pentru că viziunea liberală asupra economiei era formulată de Vintilă Brătianu, fost ministru de finanțe și prim-ministru în cei zece ani interbelici în care Partidul Național Liberal a fost forța politică dominantă, perioada 1918–1928 este numită și “deceniul vintilismului”⁷. Pe lângă planul dezvoltării industriale, naționalismul economic vintilist era și exprimat în preocuparea pentru creșterea capitalului românesc în economie, inclusiv prin nostrificare, care reprezenta un transfer al proprietăților deținute de străini, către proprietari români, politică ce a fost experimentată în aceeași perioadă și în alte țări europene⁸. Această politică economică a vizat o intervenție masivă a statului în zona relațiilor comerciale cu alte state, cum ar fi interzicerea exporturilor de cereale în primii ani interbelici, pentru că producția agricolă internă fusese slabă și era pus în pericol consumul intern.

Politica lui Vintilă Brătianu nu a avut succes, el fiind criticat chiar de anumiți liberali, cum ar fi Ștefan Zeletin sau Mihail Manoilescu, adepți ai neoliberalismului, care considerau că implementarea naționalismului economic ar trebui făcută etapizat, primordială fiind etapa dezvoltării industriale, apoi cea a naționalizării capitalurilor⁹. După cedarea guvernării liberale în 1928, național-țărăniștii au pus în aplicare o politică de dezvoltare economică foarte prietenoasă cu capitalurile străine, inclusiv prin modificări ale legislației, până în anul 1932. Nici politica economică deschisă investițiilor străine a țărăniștilor nu a fost ferită de momente dificile, unul dintre acestea fiind obligația de a accepta

6 Bogdan Murgescu, *România și Europa, acumularea decalajelor economice (1500–2010)*, Editura Polirom, Iași, 2010, p.250;

7 Ibidem, p. 251;

8 Ibidem, p. 251;

9 Ibidem, p. 254;

un consilier francez — cu drept de veto pentru plăți — la Banca Națională a României.

În perioada interbelică economia României nu a înregistrat o dezvoltare semnificativă și stabilă, iar nivelul de trai al populației era diferit nu doar în raportul mediul urban – mediul rural, ci și în interiorul orașelor erau diferențe mari între centru și periferie. Deși poate părea surprinzător pentru unii, despre o perioadă de creștere economică și un nivel de trai mai bun pentru populație putem vorbi în perioada comunistă, păstrând precauția necesară în acceptarea cifrelor oficiale ale regimului în ceea ce privește indicatorii și ritmul de creștere. Este important de subliniat faptul că percepția generală a dezvoltării economice în perioada interbelică poate varia semnificativ de la o persoană la alta, în funcție de vârstă și nivelul de cunoștințe. Cu toate acestea, chiar și pentru cei mai optimiști analiști singura certitudine este aceea că, față de economiile europene, dezvoltarea economiei românești în perioada interbelică a înregistrat decalaje importante.

Pentru a face o evaluare a dinamicii economiei României în perioada comunistă trebuie să înțelegem de unde a plecat și pe ce fundament economic s-a instalat această realitate istorică. Este foarte important ca datele generale să fie comparate cu evoluțiile locale. “România a ieșit din Primul război mondial cu frontierele mult lărgite față de perioada antebelică. Aportul noilor teritorii a fost considerabil pentru economia țării. Suprafața țării a crescut de la 137 903 km², la circa 295 000 kilometri pătrați, populația, de la 7 900 000 de locuitori, la 14 600 000 de locuitori. Capacitatea industrială a crescut de aproape două ori și jumătate, suprafața pădurilor cu aproximativ 4 800 000 de hectare. Suprafețele cultivate s-au dublat, rețeaua căilor ferate a crescut de la 4 855 km, linie normală, la peste 10 000 km. Cu toate schimbările petrecute, România a rămas și mai departe o țară înapoiată din punct de vedere economic, ea deținea în 1929 abia locul 17 dintr-o listă de 20 de state europene, în ceea ce privește venitul național calculat pe cap de locuitor”¹⁰.

10 Nicolae N. Constantinescu, Mihail Hașeganu, *Dezvoltarea economiei României până la instaurarea regimului democratic-popular*, în Monografia geografică a Republicii Populare

Perioada cuprinsă între cele două războaie mondiale a adus unele îmbunătățiri și modernizări în viața economică și socială românească, dar a fost o perioadă de incertitudine și schimbare. Dacă raportăm ritmurile anuale de creștere demografică și economică din perioada interbelică la perioada antebelică și perioada comunistă, perioade de timp apropiate din punct de vedere cronologic, vom putea observa date interesante. Dacă în perioada antebelică (intervalul 1870–1913) produsul global brut era de 2,11%, și produsul global brut/locuitor de 1,30 %, în perioada interbelică (intervalul 1913–1950) aceste cifre înregistrează o scădere semnificativă, micșorarea produsului global brut fiind de până la 1,82, iar al produsului global brut/locuitor de până la 0,88%¹¹. Domeniul economic care a avut cele mai mari dificultăți în Europa în perioada interbelică a fost agricultura¹².

Chiar dacă s-a înregistrat o creștere economică și dezvoltarea generală a țării în acest interval, perioada interbelică nu este cea mai bună perioadă economică a României din secolul XX. Într-o ierarhie a perioadelor de dezvoltare economică ale României în secolul trecut, perioada comunistă se situează de departe pe primul loc, neuitând faptul că vorbim despre un regim ilegal și criminal. Dacă pe termen scurt dezvoltarea economică în perioada comunistă este evidentă și reală, pe termen lung acest mecanism s-a dovedit falimentar și nociv pentru o dezvoltare sănătoasă a economiei. Ieșită din Primul Război Mondial, România a reușit să-și consolideze independența și să aibă o guvernare stabilă, creând un mediu benefic dezvoltării economice, a făcut progrese în ceea ce privește industrializarea și și-a dezvoltat infrastructura și exporturile, însă nu a fost ferită de momentele dificile care au avut un impact negativ asupra economiilor mondiale¹³. Din acest interval, perioada cu cel

Române, II, Partea I, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1960, p. 89;

11 Bogdan Murgescu, *România și Europa, acumularea decalajelor economice (1500–2010)*, Editura Polirom, Iași, 2010, p.205;

12 Ibidem, p. 205;

13 După Primul Război Mondial, toate țările s-au angajat în eforturi de reconstrucție, iar perioada a adus cu sine o

mai bun ritm de dezvoltare economică a fost 1924–1929, dar creșterea din acești ani a fost anulată de Marea Depresiune economică, din perioada 1929–1933. A fost unul dintre evenimente majore care a afectat toate economiile lumii în perioada interbelică, cu un impact devastator, ducând la scăderea dramatică a producției, creșterea șomajului și colapsul piețelor financiare.

În România, cel mai bun an de evoluție economică din perioada interbelică este considerat anul 1938. Realitățile acestui an au conturat în memoria colectivă o imagine idealizată a progresului pentru întreaga perioadă interbelică, care a fost cultivată apoi în mod particular și nostalgic, prin povești spuse din generație în generație. În perioada socialistă, regimul burghezo-moșieresc era înfierat cu vehemență, astfel de povești despre viața bună a oamenilor în anii interbelici pot fi considerate și o formă de disidență. Mai târziu, când s-a decis imprimarea politicii economice cu elemente de naționalism, regimul a reevaluat perioada interbelică, asociindu-i conotații pozitive, care o făceau o perioadă de început a comunismului, în care s-au pus bazele unității statale a României, la 1918 și în care au apărut mugurii dezvoltării industriale. “Și cum comparațiile forțate pe care apologeții regimului le mai făceau între nivelul dezvoltării în perioada comunistă și cel din anul 1938 (considerat cel mai bun an din perioada interbelică) sunau tot mai fals în anii ceaușismului târziu, oamenii au reținut doar faptul că 1938 a fost anul de vârf al dezvoltării capitaliste a României și că oricum trebuie să fi fost mai bine atunci decât pe vremea comunismului”¹⁴.

Izbucnirea Primului Război mondial a influențat puternic economia națională, chiar dacă în primii doi ani, 1914–1916, România a adoptat o poziție de neutralitate. Premisele de la care

creștere economică doar în unele regiuni, pe măsură ce economiile au trecut de la producția de război la producția civilă. Pentru multe țări, cea mai importantă provocare de după Primul Război Mondial a fost de a-și reconstrui economia și infrastructura distrusă de război, de a face față inflației și de a-și plăti datoriile de război.

14 Bogdan Murgescu, *România și Europa. Acumularea decalajelor economice (1500–2010)*, Editura Polirom, Iași, 2010, p. 212;

pornim atunci când analizăm perioada interbelică din punct de vedere economic sunt date de imaginea generală a țării ieșită din război. Acest război a scos la iveală slaba dezvoltare economică în raport cu alte țări din Europa. Din punct de vedere economic decizia de neutralitate s-a justificat ca nevoie de a avea un timp de pregătire pentru a putea participa la o asemenea luptă. Un exemplu este chiar industria pentru înzestrarea armatei, care număra doar trei întreprinderi, Arsenalul Armatei, Pirotehnia Cotroceni și Pulberăria Dudești, fabrici care nu erau dotate cu tehnică modernă pentru acea epocă, iar producția lor nu era suficientă. Perturbarea relațiilor internaționale adusă de război a afectat industria petrolieră, care și-a redus activitatea din cauza stocurilor foarte mari și blocarea capacității de înmagazinare, a afectat industria forestieră, industria morăritului, dar a afectat și alte ramuri industriale, ca de exemplu mașini, utilaje și piese de schimb, prin imposibilitatea importurilor unor materii prime.

Din punct de vedere economic România a avut foarte mult de suferit pe tot teritoriul țării, indiferent că vorbim de cele aproximativ două treimi vremelnice ocupate, Oltenia, Muntenia și Dobrogea, sau de zona Moldovei, care a rămas liberă. În teritoriile ocupate au fost distruse din rațiuni militare instalații petroliere și sonde, poduri și căi ferate, depozite de combustibil, de cereale, au fost rechiziționate animale și mijloace de transport, dar și obiecte din metale neferoase, aramă, bronz, alamă, cositor, și chiar clopote de la biserici¹⁵, pentru a satisface necesarul de materie primă pentru industria de război a ocupanților nemți dornici de victorie. Un bilanț făcut de comuniști asupra exporturilor de materii prime către Puterile Centrale în perioada 1916–1918 arăta că acestea au luat din teritoriul ocupat 57 475 tone de mașini unelte, și metale, din care 35284 tone au mers în Austro-Ungaria, 6 351

15 Daciana Mitrache, *Povestea clopotului salvat prin îngropare, cu toată ceremonia dedicată unui mort, pentru a nu deveni tun de război pentru nemți*, <https://adevarul.ro/stiri-locale/ramnicu-valcea/foto-povestea-clopotului-salvat-prin-ingropare-cu-1910186.html>, accesat la data de 7.08.2023;

tone în Germania, 8 312 tone în Turcia și 6 528 tone în Bulgaria¹⁶. “Conform unei statistici întocmite de Comandamentul Căilor ferate de ocupație între 1 decembrie 1916–31 octombrie 1918 au mai fost exportate din România. 1 140 809 tone de produse petroliere, 201 153 tone lemn, 93 945 tone sare, 8 867 tone alcool, tutun și fabricate de tutun, 2 059 tone chimicale și 34 408 tone diverse alte produse. La aceste cantități trebuie adăugate și cele utilizate sau consumate pe loc de administrația și armata de ocupație”¹⁷.

În privința agriculturii, în ansamblu, aceasta a fost grav afectată de război și de circumstanțele aferente. Mobilizarea masivă a resurselor umane și pierderile umane, distrugerile materiale, lipsa resurselor și politicile de război, perturbările comerciale și logistice au pus presiune semnificativă asupra sectorului agricol și asupra întregii populații. Situația agriculturii în România a fost profund afectată de conflict și de circumstanțele asociate războiului. O mare parte a populației active a fost mobilizată în armată, ceea ce a dus la o penurie de mână de lucru în agricultură. Acest lucru a afectat serios capacitatea de producție a țării în ceea ce privește culturile agricole și creșterea animalelor. Blocada navală impusă de Puterile Centrale asupra porturilor românești a limitat semnificativ exporturile și importurile. Aceasta a dus la lipsa de echipamente agricole, îngrășăminte și alte resurse necesare pentru producția agricolă. Atât Puterile Centrale care controlau o parte din teritoriul românesc, cât și propriul guvern român, au efectuat rechiziționări și confiscări de produse agricole și animale pentru a susține efortul de război. Acest lucru a afectat aprovizionarea locală și bunăstarea agricultorilor. Din cauza luptelor și distrugerilor asociate războiului, mulți oameni din zonele afectate au fost nevoiți să se refugieze sau să se mute în alte zone ale țării. Acest lucru a

16 V. Bogza, *Economia României în perioada primului război mondial (1914–1918)*, în *Istoria economiei naționale a României*, volum colectiv, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974, p. 329;

17 Ibidem, p. 329;

avut un impact asupra capacității de muncă în agricultură și asupra organizării acesteia¹⁸

Industria prelucrătoare asociată agriculturii avea o dezvoltare slabă pentru a face față nevoii de hrană a populației și pentru a susține efortul de război. În anul 1917 s-a constatat că toate morile din Moldova puteau măcina zilnic doar o cantitate de aproximativ 200–250 de vagoane, în timp ce necesarul zilnic era de 320 de vagoane de făină și mălai. Pentru acoperirea acestui deficit au fost puse în funcțiune mori mobile și au fost instalate mori evacuate din teritoriile românești ocupate¹⁹. Guvernul a fost nevoit să implementeze politici de raționalizare a alimentelor pentru a gestiona penuria și pentru a asigura aprovizionarea frontului și a populației. Aceste politici au inclus distribuția strictă a unor alimente de bază. Pentru a face față restricțiilor și penuriilor, unii agricultori au încercat să găsească soluții creative și să adapteze practicile agricole. Deși resursele erau limitate, s-au încercat metode de producție mai eficiente pentru a compensa lipsa de mână de lucru și a resurselor. Penuria de alimente și dificultățile economice au afectat în mod direct populația, crescând ratele de malnutriție și sărăcie în rândul civililor.

Referitor la rentabilitatea economică a implicării țării noastre în prima conflagrație mondială, "concluzia este limpede: participarea la primul război mondial și realizarea Unirii din 1918 a avut o raționalitate politică și a rentat economic pentru ansamblul statului român, dar au costat pe cețăteanul mediu o parte

- 18 „În primul deceniu interbelic, statul a intervenit masiv în domeniul relațiilor comerciale externe. Datorită scăderii producției, care amenința asigurarea consumului intern, în primii ani interbelici au fost interzise temporar și/sau restricționate o serie de exporturi, inclusiv cele de cereale și de produse petroliere.” (Bogdan Murgescu, *România și Europa. Acumularea decalajelor economice (1500–2010)*, Editura Polirom, Iași, 2010, p. 252);
- 19 V. Bogza, *Economia României în perioada primului război mondial (1914–1918)*, în *Istoria economiei naționale a României*, volum colectiv, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974, p. 331;

însemnată a avuției acumulate și a nivelului său de trai (aceasta pentru a nu mai vorbi despre suferințele umane cauzate de război).²⁰ ” România a fost unul dintre statele învingătoare în Primul Război Mondial și a fost prezentă la Conferința de Pace de la Paris din 1919, prin Tratatul de la Trianon, semnat în 1920, câștigând teritorii semnificative din Austro–Ungaria, inclusiv Transilvania, Maramureșul și Crișana, ceea ce a dus la o extindere semnificativă a teritoriului național.

Bilanțul Marii Uniri din punct de vedere economic include un potențial considerabil de dezvoltare, chiar dacă nu era distribuit în mod egal din punct de vedere geografic. Față de situația existentă în Vechiul Regat, Transilvania și Banatul aveau un potențial economic mai mare, cu precădere în industria prelucrătoare. După Marea Unire, România a trebuit să consolideze noile teritorii în cadrul granițelor sale, să integreze populațiile diverse și să stabilească o administrare eficientă în aceste regiuni. Acest lucru a implicat alinierea legislației, a sistemelor administrative și a structurilor politice. România a adoptat o constituție democratică în 1923 și a avut un sistem politic multipartidist, dar stabilitatea politică a fost adesea șubrezită de tensiunile dintre diversele grupuri etnice și sociale. “Anii 1918–1928 pot fi considerați din punct de vedere al politicii economice ca deceniul vintilismului. Acest deceniu a fost dominat politic de Partidul Național-Liberal, care a guvernat direct cea mai mare parte a timpului (1918–1919, 1922–1926, 1927–1928) și a controlat situația chiar și în perioadele când la guvernare s-au aflat alte forțe politice... Politica economică a lui Vintilă Brătianu a fost dominată de problematica financiară și de efortul de a lărgi partea ce revenea capitalului românesc.²¹”

La începutul perioadei interbelice, în anul 1922, regele Ferdinand I a fost încoronat rege al României Mari, care cuprindea noile teritorii obținute prin Tratatul de la Trianon. Industria

- 20 Bogdan Murgescu, *România și Europa. Acumularea decalajelor economice (1500–2010)*, Editura Polirom, Iași, 2010, p. 225;
- 21 Bogdan Murgescu, *România și Europa. Acumularea decalajelor economice (1500–2010)*, Editura Polirom, Iași, 2010, p. 251;

și urbanizarea au început să se dezvolte, iar societatea a experimentat o oarecare modernizare. Reconstrucția de după Marele Război a fost costisitoare, iar în plan economic inflația și șomajul au fost probleme serioase. Pe lângă efortul de reconstrucție, trebuia să-și modernizeze economia pentru a face față noilor provocări. Trebuiau dezvoltate industriile, agricultura și infrastructura pentru a sprijini dezvoltarea echilibrată la nivel național, se confrunta cu probleme sociale precum sărăcia, educația precară și accesul limitat la servicii medicale. Era nevoie de reforme sociale pentru a îmbunătăți calitatea vieții populației.

Sub aspect economic, unul din avantajele foarte importante ale perioadei interbelice era acela că România devenise unul dintre cei mai mari producători de petrol din Europa, iar exporturile de petrol au adus venituri semnificative în țară. Primul zăcămint important de petrol din România a fost descoperit la sfârșitul secolului al XIX-lea, în orașul Ploiești, și a fost unul dintre cele mai mari și mai importante zăcămint de petrol din Europa la acea vreme. Descoperirea petrolului a dus la dezvoltarea rapidă a industriei petroliere și chimice din România, extracția și rafinarea petrolului fiind în strânsă legătură în această perioadă cu extinderea rețelei de iluminat public urban, cu evoluția industrială și cu cea a transporturilor. Chiar dacă era concentrată pe un număr mic de județe, industria petrolieră avea capacitatea de a determina evoluții pozitive și în alte sectoare economice înrudite. Este indiscutabil faptul că în întreaga perioadă interbelică industria petrolieră din România cunoaște o creștere spectaculoasă

Deși teritoriul țării sporise semnificativ după Marea Unire, iar folosirea motoarelor s-a extins în industrie, deci consumul intern de petrol și produse petroliere crescuse, ponderea valorică a exporturilor de produse petroliere din totalul exporturilor țării ajunge să fie în anul 1939 la un nivel de 41%, față de 31,9% cereale (inclusiv semințe și derivate). Cea mai mare diferență a acestei ponderi s-a înregistrat în anul 1933, când ponderea exportului de petrol și produse petroliere a ajuns la 55,3% , față de doar 26,9% cereale²². Cantitatea de petrol produsă și exportată în anii 1931–1936 fost foarte mare, dar prețurile erau mult mai mici față

22 Idem, p. 245;

de perioada 1923–1926. Când prețurile erau foarte mari, din păcate, România a exportat foarte puțin.

Cauza pentru care exportul a fost foarte scăzut în primii interbelici, când prețurile erau foarte bune, a fost infrastructura avariata în timpul Primului Război Mondial. Pentru refacerea acestela era nevoie de capitaluri foarte mari de care România nu dispunea. Contrar nevoii de investiții, conducătorii politici liberali, fideli doctrinei "prin noi înșine", au căutat să limiteze investițiile străine, atât pentru capitalurile ce aparțineau proprietarilor țării învinse, Germania, Austro-Ungaria, cât și a celorlalți potențiali investitori străini. Prevederile Constituției din 1923, dar și ale Legii Minelor din 1924 au fost descurajatoare pentru investitorii străini din industria petrolieră, prin constituție consfințindu-se că statul este proprietar pe bogățiile subsolului, iar prin lege fiind condiționată eliberarea autorizației de foraj de apartenența la cetățenia română a proprietarilor sau a acționariatului majoritar. Prevederile discriminatorii au fost eliminate de național-țărăniști, prin altă Lege a minelor din 1929, reluându-se în felul acesta relațiile cu investitori internaționali, astfel făcându-se progrese tehnice importante atât în ceea ce privește extracția petrolului, dar și rafinarea. În logica maximizării profitului economic aceste investiții au fost tardive întrucât, deși cantitățile disponibile pentru a fi livrate la export au crescut semnificativ, prețurile la petrol și produse petroliere au scăzut din cauza reducerii cererii, mai ales în preajma Marii Crize economice din 1929–1933.

În preajma celui de-al Doilea Război Mondial se revine la o politică rezervată față de capitalurile străine investite în industria petrolului, prin Legea minelor din 1937 care a determinat scăderea exporturilor în perioada 1937–1939 și orientarea politicilor economice după considerente strategico-militare.

„Pe ansamblul perioadei interbelice, industria petrolieră din România a cunoscut o creștere spectaculoasă, atât la nivelul extracției, cât și la cel al rafinării și comercializării. Capacitatea industriei petroliere de a antrena alte ramuri ale economiei naționale a fost totuși limitată. Numărul angajaților a cunoscut fluctuații de la un an la altul, dar per total nu a urmat tendința crescătoare a producției și a rămas la un nivel relativ modest în ansamblu forței de muncă, nici celelalte conexiuni în aval nu au fost foarte